

DESCARTES – TEXTO 2

TEMA: “O descubrimento do cogito”

1) Desconfianza do saber adquirido. A miña memoria tamén engáname. Falar do malestar de Descartes ca cultura da súa época e a ansia de verdade (l.1 a 5)

A dúbida abrande: memoria, corpo, sentidos, espazo, movemento, conexións entre cousas. Conclusións temporal: quizás non hai nada certo no mundo: escepticismo total.

2) Pero non haberá nada de nada? Non podo recuperar nada? Por onde podo empezar? (l.7)

. Por Deus (l.7): non porque podo sospeitar del, pódeme estar enganando. Pode ser un “xenio maligno”

. E eu? Só son corpo (impresións) e sentimento? Ou son algo máis (l.9 a 11)

. Son algo máis: son o subxecto de unha dúbida porque son alguén que está a pensar (a dubidar) (l 11)

. Non podo fiarme de nada excepto de que son un ser que pensa. Son un ser pensante. Son a “Res Cogitans” (l.16 a 19)

DE QUE FALAR:

- Necesidade da dúbida como método
- Verdades claras e distintas
- O problema do solipsismo

CONCLUSIÓN:

- O racionalismo de Descartes: porta á modernidade

